

Renata Francescon

Silvae

Skogen - träden

Utställningens gestaltningar i tar sitt uppslag i skogen och träden i ett försök att visa hur tätt sammanflätade våra existenser deras cykliska förlopp såväl synliga som osynliga, så lika våra; att växande måste få ta tid.

Carl von Linné har beskrivit detta så vackert i boken *Västgöta resa*:

*Myllan till växter, och växterne ätas av djuren,
där de göra djurens delar, så att jorden,
som blivit förvänd i säd, går sedermera under namn av säd i människans kropp,
där förvandlas av människans natur till kött, ben, nerver etc.
och då människan efter döden förruttnar,
förfaller Naturens kraft och människan varder åter till jord,
dädan hon tagen är.*

(Ur K. Ekman (2007). *Herrarna i skogen*. Stockholm: Albert Bonniers Förlag)

Renata Francescon har under en längre tid utforskat på olika sätt och med olika metoder växters levnadsförlopp och däri utforskat tidens gång och varats förgänglighet.

Som en fördjupning i arbete har hon intresserat sig för växtneurobiologi och dess senaste forskningsrön. Växtneurobiologi behandlar *hur* växter lever. Aktuell forskning påstår att växters agerande kan översättas till att likna mänskliga beteenden; att växter livnär och skyddar svagare växter, samspelar med och växer tillsammans med andra organismer för att säkerställa en god utveckling av båda.

Det är tydligt att det i naturen pågår processer som är långsamma, ej tydligt synliga, t om dolda, och som synliggörs först då de uppmärksammas genom nära observationer och slutsatser.

I utställningen närmar sig Renata Francescon myten och sagan, där skogen alltsomoftast tas för det mystiska, det främmande och det fördolda, fylld av hemligheter och okända väsen. Så som skogsrået, skogens härskarinna, i den nordiska folktron, eller den dunkla skog i vilken Dante finner sig ensam i det allegoriska eposet *Den Gudomliga Komedin*. Dessa och andra skildringar av skogen förbinder den till det okända, det som kan rymma det fantastiska och det fasansfulla.

Renata Francescons arbeten knyter an till existentiella frågor, till våra djupaste känslor, till den kraft och sårbarhet som ryms inom oss på en och samma gång. Det är kring och i mötet mellan motsatser som hennes arbeten utvecklas. Vilket har fört henne till att

arbete inom områden som vid en första anblick inte verkar ha någon större kontaktyta. Allt ifrån former där glasyren ligger lager på lager, ömsom tjockt ömsom tunt, en förnimmelse av ett flöde som avstannat mitt i ett skeende, som ett fruset ögonblick. Till mer avskalade arbeten där enbart leran och form har fått bära gestaltningen. Det som intresserar henne och som förenar verken är upprepning, hur upprepning av en och samma modul, form förändrar föremålets natur. Ett annat återkommande tema är relationen mellan ljus och skugga både som reell fysisk närvaro och i en vidare tolkning. Hon har arbetat med former och gestaltningar där ljuset skapar skuggor som blir till nya interagerande skepnader. Det kan vara en erinran av vaga minnen, upplevelser, förnimmelser eller känslor som uppdagas.

Renata Francescon har ställt ut i såväl nationella som internationella sammanhang och finns representerad på olika museum nationellt och internationellt. Hon har erhållit ett flertal stipendium, har varit ledamot i *Bildkonstnärsfonden* mellan 2013 – 2017 och arbetar sedan flera år som lärare på inriktningen för *keramikkonst HDK-Valand* vid *Göteborgs universitet* (se CV).